

Sygn. akt V.2 Ka 573/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędziowie: SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska

SSO Aleksandra Odoj-Jarek

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności Wojciecha Zielińskiego Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jastrzębiu – Zdroju

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2016 r.

sprawy: **1. W. Z. (2) /Z./,**

syna W. i B.,

ur. (...) w Ż.

oskarżonego o przestępstwo z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk

2. J. Z. /Z./,

syna W. i B.,

ur. (...) w P.

oskarżonego o przestępstwa z art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk przy zast. art. 64 § 1 kk, art. 226 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk przy zast. art. 64 § 1 kk, art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju

z dnia 19 lipca 2016r. sygn. akt II K 1187/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 4 w ten sposób, iż z opisu przypisanego oskarżonemu czynu eliminuje, iż działał on publicznie, zaś z kwalifikacji prawnej czynu i podstawy wymiaru kary art. 57a §1 kk,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

SSO Katarzyna Gozdawa-Grajewska SSO Aleksandra Odoj-Jarek

Sygn. akt V. 2 Ka 573/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Jastrzębiu – Zdroju wyrokiem z dnia 19 lipca 2016r., sygn. akt II K 1187/14 uznał oskarżonego J. Z. za winnego tego, że

- w dniu 07 maja 2014 r. w J., działając publicznie, z oczywście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, stosując przemoc wobec funkcjonariusza Policji A. G. w postaci uderzenia w głowę i szarpania za umundurowanie naruszył jego nietykalność cielesną w celu zmuszenia do zaniechania prawnych czynności służbowych związanych z jego zatrzymaniem powodując jednocześnie u wymienionego pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy oraz stłuczenia i otarcia skóry śródrcza lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na okres poniżej siedmiu dni, przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 14.09.2009 r. do 14.05.2010 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 06.04.2006 r. sygn. akt IIK 771/05 za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk, art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk przy zast. art. 64 § 1 kk

i za to na mocy art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 57a § 1 kk skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności,

- w dniu 07 maja 2014 r. w J., działając publicznie, z oczywście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, używając słów wulgarnych i powszechnie uznanych za obelżywe znieważył słownie umundurowanych funkcjonariuszy Policji mł. asp. M. S., st. sierż. A. G., st. sierż. M. P. (1), sierż. szt. M. P. (2); st. post. A. M. i st. post. K. S. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 14.09.2009 r. do 14.05.2010 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 06.04.2006 r. sygn. akt IIK 771/05 za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk przy zast. art. 64 § 1 kk

i za to na mocy art. 226 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk skazał go na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności,

- w dniu 07 maja 2014 r. w J., działając publicznie, z oczywście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, poprzez kopanie i wyrwanie drewnianych ławek znajdujących się w pomieszczeniu dla osób zatrzymanych w Sądzie Rejonowym w Jastrzębiu - Zdroju, dokonał ich zniszczenia powodując straty w wysokości 792,02 zł na szkodę Sądu Rejonowego w Jastrzębiu - Zdroju, tj. czynu z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk

i za to na mocy art. 288 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- w dniu 07 maja 2014 r. w J., działając publicznie, z oczywście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, dokonał zniszczenia kajdano - łańcuchów powodując straty w wysokości 447,31 zł na szkodę Wydziału Konwojowego Policji Sądowej KWP K., przyjmując iż czyn ten stanowi wykroczenie z art. 124 § 1 kw i na mocy art. 45 § 1 kw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 umorzył wobec oskarżonego J. Z. postępowanie z uwagi na przedawnienie orzekania.

Na zasadzie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk za zbiegające się występki opisane w pkt 2, 3 i 4 wyroku Sąd wymierzył oskarżonemu J. Z. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Na zasadzie art. 57a § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego J. Z. na rzecz pokrzywdzonego A. G. nawiązkę w wysokości 500,00 zł za czyn opisany w pkt 2 wyroku.

Na zasadzie art. 57a § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego J. Z. na rzecz pokrzywdzonych M. S., A. G., M. P. (1), M. P. (2), A. M., K. S. nawiązki w wysokości po 500,00 zł każda za czyn opisany w pkt 3 wyroku.

Na zasadzie art. 46 § 1 kk Sąd zobowiązał oskarżonego J. Z. do naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 792,02 zł na rzecz pokrzywdzonego tj. Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju.

Na zasadzie art. 624 kpk i art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżonego J. Z. od ponoszenia kosztów i opłaty sądowej, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku osobistą apelację złożył oskarżony zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę zaskarżonego orzeczenia, a polegający na uznaniu iż dopuścił się on zarzucanych mu czynów. Nadto zarzucił sądowi przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez danie wiary zeznaniom świadków co do przebiegu zdarzenia. W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie. W pozostałej zaś części apelacji oskarżony przywoływał różne jak się wydaje przepisy kodeksu karnego, kodeksu postępowania karnego, a nawet kodeksu karnego skarbowego bez żadnego związku ze sprawą, a także dzielił się swoimi przemyśleniami które także ze sprawą nie miały nic wspólnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała. Apelacja ta bowiem w zakresie w jakim kwestionowała ustalenia faktyczne w zaskarżonym wyroku całkowicie pozbawiona była słuszności. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie ustalenia oparł na zeznaniach świadków, które zdaniem skarżącego budzą wątpliwości co do ich wiarygodności. Skarżący kwestionował nadto ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji podnosząc, iż zgromadzone w sprawie dowody oceniono przekraczając granicę swobodnej oceny dowodów.

Przed odniesieniem się do tego ostatecznego stwierdzenia należy podkreślić, iż wynikające z art. 7 kpk prawo oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw Sądu, a zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy gdy zostanie wykazane że Sąd orzekający oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia byłby słuszny tylko wtedy gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem Sąd ten wskazał dowody, na których oparł ustalenia co do przebiegu zajścia i zachowania się w jego trakcie oskarżonego, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym.

Z faktu, że Sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów, do czego zresztą był zobowiązany, nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne, jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy określone w przepisach postępowania, zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk.

W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, zaś swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Co do świadków na podstawie zeznań których Sąd merytoryczny oparł swoje ustalenia faktyczne, to zeznania te co do istotnych dla sprawy elementów są z sobą zbieżne. Występujące różnice w zeznaniach omawianej w tym miejscu grupy świadków dotyczą okoliczności mało istotnych lub wręcz nieistotnych dla sprawy. W żadnym jednak razie nie dyskredytują wartości dowodowej zeznań tych świadków. Powyższe zeznania mają obiektywne odzwierciedlenie w zapisie monitoringu.

Co do wyjaśnień oskarżonego, to poza werbalnym nie przyznaniem się do popełnienia zarzucanych mu czynów, na skutek przyjętej przez siebie świadomej postawy wobec toczącego się postępowania nie składał w tym zakresie wyjaśnień.

Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny, sprowadzały się do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi, w żadnym zaś razie nie podważają one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, tym bardziej iż zdecydowana większość wywodów zawarta w pismach oskarżonego nie ma żadnego związku ze sprawą i stanowi wyłącznie dość osobliwą sferę przemyśleń oskarżonego.

W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów. Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Tylko w jednym zakresie, a to czynu polegającego na zniszczeniu ławek w pokoju zatrzymań Sąd wyeliminował działanie o charakterze chuligańskim. Jedną z naczelných cech charakteryzujących czyn o charakterze chuligańskim jest publiczny sposób działania sprawcy. Jest to nie tyle znamię miejsca, co sytuacji – gdyż zachowanie sprawcy musi być dostrzegalne przez bliżej nieokreślony krąg osób. Tymczasem pokój zatrzymań, gdzie zdarzenie miało miejsce, znajduje się w strefie wyłączony dla osób postronnych, tak więc nie tylko nie było to miejsce publiczne, ale przede wszystkim nie było żadnej realnej możliwości aby zachowanie oskarżonego było dostrzegalne przez bliżej nieokreślony krąg postronnych osób. Tak więc wobec braku podstawowego znamienia czynu chuligańskiego nie sposób było przypisać oskarżonemu popełnienia występku w warunkach art. 57 a §1 kk.

Również wymierzone oskarżonemu kary tak jednostkowe, jak i łączna nie noszą cech rażąco niewspółmiernie surowych, zważywszy iż oskarżony był już wcześniej karany, zaś w przypadku dwóch z trzech przypisanych mu czynów działał on w warunkach powrotu do przestępstwa. Także orzeczone wobec oskarżonego nawiązki na rzecz pokrzywdzonych są wyważone i nie sposób określić ich jako rażąco niewspółmiernie surowe. Sprawia to, iż także w aspekcie wymiaru kary brak jest podstaw do zmiany w tym zakresie zaskarżonego wyroku.

Z tych powodów Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej.

SSO Jacek Myśliwiec (spr.)

SSO Katarzyna Gozdawa - Grajewska SSO Aleksandra Odoj – Jarek